

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Пешаковићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишня безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. свуплѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларију по' цв. на пола год.

ПУТНИЧКА ПИСМА

У Шафхаузену 16. Авг. 1847. год.

У момъ последнѣмъ писму, оставио си ме на извору Дунава, одкле самъ дошао овде. Оставио самъ изворъ Дунава, али нѣгово лепо положенѣ, нигда заборавити немогу. Кадъ самъ пошао изъ Донауешингена, и идући овамо, кадъ самъ се на брегъ изъ оногъ приатногъ корита попео; на врѣ брда кадъ смо были, поседали смо сви редомъ око пута, у ладовини едне мале шумице, и гледали смо дуго оно лепо место. Предъ нашимъ очима видило е се выше одъ 15. села, са нѣовымъ лепымъ кућама и високимъ тороньима, та села была су разштркана по свој долици, и наоколо по бреговима. — Како долина, тако и брегови были су заселени пшеницомъ или другимъ чиме; дугачкѣй и правѣй путъ засаћенъ са честимъ дрвима наоколо, изгледао е као каква парада солдатѣй, све е то лепо, али свој тој лепоти, была е зачина, кадъ се погледа како се узано Дунаво крозъ долину бели, и кривудајући се тече на ниже, да понесе поздравъ, свакомъ ономъ месту поредъ нѣга, у коме самъ по гди кои данъ мога живота весео провео. Нигди природа нѣ могла Дунаву лепшѣй изворъ наћи него онде. — И мора да е онде средина и пунакъ ове наше землѣ. Ербо, Дунаво извире и тече одма востоку, и одатле све реке течу томе краю; — а не далеко одатле извире Некаръ и одма починѣ тећи западу; и тако Дунаво извире изъ оногъ истога брега и тече у црно море, а Некаръ тече опетъ на другу страну у Райну и у сасвимъ противъ положено море. Мысмо на брегу седали и гледали, гледанѣ и ѣутанѣ была намъ е најлепша и највећа забава.

Полако смо далѣ путовали, не сбогъ тога што смо уморни, него што су насъ често лепы предѣли задржавали. У разговорѣ нисмо ни осећали да идемо, лепота предѣла, и спољашня забава нису намъ давали да свакој часъ у сатъ загледамо, и да питамо колико до когъ места јоште има. Кадъ огладнимо и кадъ станемо, онда обично у сатъ погледамо. — Да ти кажемъ јоштъ едно чудо, кое ако си ниоле разборитъ нећешъ веровати. У Рьетингену гди смо дошли заиштемо да ручамо, ручакъ буде одма готовъ, осимъ неколяко пилића никаква другогъ меса имали нисмо. Све друго было е белый смокъ, и доста лепогъ меда. Но наравна стваръ, то нѣ никакво чудо. Али е чудо кадъ намъ донесоше млеко. У едномъ дрвеномъ лепомъ и беломъ суду, на подобіе шафоля, донесоше кисела млека, а у другомъ истомъ таквомъ суду, донесоше сладка млека.

Помысли само, колики су тѣй судови, и какво е то млеко, кадъ насъ седморица нисмо могли поести само скоропупъ (каймакъ) одозго, кои е тако дебео быо, да бы мечка могла по нѣму играти — изъ тога села, за кратко време стигнемо, на границу Швайцереке — на границу оне у Европи среѣне землѣ, у којој незнаду за самовластѣе поведины людѣй, у којој слобода безъ анархѣ, и поредакъ безъ гвоздене руке влада. Украй пута, на ономъ месту, одкле починѣ Швайцерека, стаю е велики белый крстъ, грбъ швайцерекогъ саюза и братства. Кадъ смо првомъ ногомъ на ту благословену земљу стали, крозъ свакогъ прошла су радостна чувства. Кои су међу нама были републиканцы, они су грѣлили и любили ову земљу, овај идеалъ народногъ живота, сложногъ и братскогъ управљаня, други, наступајући на ову земљу, скинули су само капе, и поздравили су веселомъ викомъ ову едину земљу може быти у Европи, коя нежели никакве промене. — Но нисмо дуго ишли, па насъ е путъ опетъ извео у Баденску државу, коя се тако овде увукла; но после два сата изађемо опетъ на областъ швайцереку — и дођемо овде.

Како смо се обрадовали, кадъ смо нашли овде сво Хайделберско друштво, гди око пуногъ астала седе и чекаю насъ. И цело вече, имали смо еданъ другомъ шта приповедати, као да се нисмо видели богъ зна одъ када Ми смо нѣима приповедали о извору Дунава и о лепомъ млеку, а они како су се пенjali на Фелдбергъ и шта су одозго видели.

О овој вароши немамъ ти шта много говорити, поредъ цркве, коя е преко 800. година стара, само самъ прошао; изъ Швайцереке нећу ти много о црквама говорити, ербо она е цела еданъ олтаръ природе, у коме свака душа и свако срце путника, своя чувства излива. Куће су овде нешто другчѣе него по Баденској, и јоштъ по гди-коя съ поля е молована, као што су были све у стара времена. Шафхаузенъ е главнѣй улазакъ у Швайцереку, и ова е варошь највыше зато знаменита, што близу овде Райна пада. Тай у Европи најзнаменитѣй водопадъ, видіо самъ, или болѣ да нажемъ два пуна сата гледао самъ, и нѣгово шуштанѣ слушао самъ. Райна пада съ ниже Шафхаузена, и треба ићи баремъ по сата — и то се место зове Найхаузенъ, гди су саме готово воденице. Издалека јоштъ чуе се тутњавина ове силне и брзе воде. Райна е овде такође велика, и выше овогъ водопада иде паробродъ, на више у боденско езеро, но сбогъ овогъ водопада на ниже чакъ до Базела не плове лађе. Ништа нѣ лепше, него према овомъ водопаду, на неску сести и гледати како се ова силна рѣка, преко оне камене пећине врши и съ висине одъ 70. стопа доле пада. Она во-

дена прска одъ воде и клобуць: по неколико фатій скачу у висину, оно таласанъ воде плюска преко обала на све стране, она пена окреће се, држи се и спушта се око вртлога — она страовита хука и шуштанъ савъ наоколо просторъ испуњава — ситне капль кое одъ силе милионама у воздухъ лете, чине се као прашина, и греянъ сунца стварало е одъ нѣи дуге свакояке фарбе — за очи лепшегъ предмета, нѣ могао ни еданъ молеръ измыслити. Седили смо дуго и гледали — полазили смо, и опетъ смо се враћали да јоштъ гледамо. — Мы смо се изъ подъ тогъ водопада превезли на чамцу на другу страну, одкле смо са висине јоштъ болъ видили. Одозго Райна тече истина брзо, али равно, и широка е онде гди пада на 300. стопа, а бистра е као стакло. Три велика камена има што стрше изъ воде поредъ кои вода на ниже окомце у самой пени готово пада. Возити се на чамцу изъ подъ тога водопада доста е опасно, ербо чамаць врло се яко люля. — Нигди лепшегъ места неможе човекъ за купанъ наћи него овде, гди Райна пада, при купаню чини се човеку, кадъ своимъ прсима велике таласе срета, да е у каквомъ великомъ мору кадъ е буря. Одоздо е самъ лешъ песакъ, и одма изподъ водопада округло е место и изгледа као мало езеро. — Съ богомъ остай, данасъ јоштъ поћићемо одавде, и половину овога писма, написао самъ ти у романтичномъ и лепомъ дворцу Лауфену; кои е према Райнскомъ водопаду, шуштанъ, прска и лупа воде смећали су моимъ мыслима, пишући ово писмо; колико самъ годъ пута хтео перо умочити, свакий самъ путъ погледао крозь отворене прозоре, на ово страшно преламанъ воде.

(Продуженъ слѣдує.)

МИРТИЛЬ Я ДАФНЕ

(Идила изъ Геснера.)

Што тако рано, сестро моя? јоштъ нѣ сунце иза брда изашло; текъ е ластва нѣну песму почела, и рано пето јутро поздравіо, а ти си већ по роси изашла. Какво торжество ты данасъ преправљашъ, што тако рано твою котарицу съ цвећемъ пунишь?

Дафне. Здравъ буди любезни брате! одъ кудъ на влажномъ јутру? шта чинишь ти у мирно свитанъ? Я самъ овде тражила любичице, лепе сасе и руже, и оћу садъ, докъ нашъ отаць и мати спаваю, да имъ постелъ нѣине съ цвећемъ окитимъ, и онда ће се у умилатомъ мирису пробудити, и радовати се, кадъ се виде цвећемъ окитени.

Миртиль. О ты любезна сестро; я мой животъ не любимъ тако као тебе, алъ ты знашь сестро, юче у сумракъ кадъ е нашъ отаць гледао на нашъ брежулякъ, гди онъ често почива; и говорио е, пріятно би было кадъ бы мы тамо еданъ ладникъ имали, кои бы насъ подъ сенку свою приміо — я самъ то чуо и учиніо самъ се као да нисамъ; али уютру рано пре јутренъгъ сунца отишао самъ тамо, направіо самъ ладникъ, и везао самъ око нѣга превіюћу се лѣсковину, о моя сестро, погледай, посао е свршенъ. Немой одкрити, докле онъ самъ невиди; тай данъ некъ намъ буде пунъ радости.

Дафне. О мой брате! како ће се онъ пріятно зачудити, кадъ ладникъ изъ далека угледа! садъ идемъ тамо, полагаю ћу доћи до нѣногогъ кревета, и обасућу ии цвећемъ.

Миртиль. Кадъ се они у пріятномъ мирису пробуде, погледаће се съ пріятнимъ осмеиванъмъ и рећиће то е Дафна учинила. Она е најболъ дете? она се бринула за нашу радость пре нашегъ устанка.

Дафне. Ено брате, онъ съ прозора већ ладникъ види: како варамъ ли се я? рећиће онъ; еданъ ладникъ стои тамо на брежульку! за цело то е мой синъ направіо. Да е благословенъ! нѣга не задржава тишина ноћна: бринути се за радость наше старости, и онда брате? и онда намъ е цело данъ пунъ сладости. Ко у јутро што добро започне ту све болъ за рукомъ иде, и са свакимъ сатомъ расте му радость.

К.

Србквня.

МИРОБІЯ

(Речникъ за животъ.)

Благо у Далмаци зову све свое иманъ; у златной гори зову благомъ, стоку. У едномъ краю славенскомъ тако зову челядь у кући. Кодъ насъ по већој части, благо и новци едно значе. И отудъ мы прави родолюбцы кажемо и фалимо се свагда: да идемо за народнымъ благомъ.

Бракъ е загонетка, којой кадъ одузмешъ прво писме, постане судбина човечія — кадъ безъ истогъ првогъ писмена, натрашке прочиташь, наћићешъ животъ брачный у обадва смысла речи. А кадъ и прво и друго писме изоставишь, и последнѣ писме умекшаешь у хѣрь, онда то ти е брачна песма до смрти.

Будала по граматике може быти и женскогъ и мужскогъ рода — и тако исто и само значенъ речи — но и пакъ люди веће право имаю на ту речь него жене. Свакий мудраць велика е будала, ако мысли да е мударъ; а јоштъ већа е будала ако мысли да е будала. Будала е за себе мударъ ако мысли да нѣ будала. Будала има доста на свету, којима до смрти сви учени кажу да су мудри. Богатъ будала, и сирома мударъ, предъ ученыма едне су важности. Многи ће ово читати и мислиће оно о другоме, што ће онај другій мыслити о нѣму. У старомъ среднѣмъ веку, при кралѣвима, и у обште при свыма владетельима, было е свагда по еданъ придворный будала (хофнаръ), кои е обично шалу и смей заметао, и нѣму единомъ было е свагда слободно свашта говорити, шта выше, слободно му е было и истину казати. И кадъ какву истину каже, онда е највећи смей обично причиняво, ер е тымъ доказао, да е будала. Свакий владатель у оно време водіо е уза се свуда, свогъ придворногъ будалу. И то званіе и место было е постоянно и плаћало се изъ народнѣ касе. А нигди у исторіи старогъ ни новогъ вѣка, нисмо нашли, да е было у каквой држави при каквомъ владателю или республики, какво место кое бы се звало: место придворногъ мудраца. И тако у оно време, какавъ поштень мудраць, ако е желіо, своіой земљи учинити какво добро, онъ е морао најпре претворити се у будалу, само съ тимъ да добіе приступъ кодъ свогъ будалолобивогъ владателя. И данъ данасъ при многимъ манънимъ германскимъ владетельима постои то званіе придворне будале (хофнара), а тако исто и кодъ многій другій, само су именована, и зову се лепымъ честнымъ и важнымъ именована. Исто тако; и наши кралѣви и владатели, у старо доба, имали су придворне будале, кое су звали чаушима, и кои су своіомъ шаломъ и досетливовшћу, по средствомъ владателя управляли по кадъ кадъ целомъ зе-

мльомъ. И срећа е велика, за свакогъ оногъ владателя была, кои е имао поштене будале при себы. Кодъ насъ и данаске у ново време, има тога старогъ обичая, и заступаю место будала чауши, глумцы и войводе, у сватовима, коима е слободно све чинити, шалу заметати, срамотне речи говорити, лонце лупати, свинѣ и кокоши по авдѣй тући, кацу съ купусомъ превалити и тако далѣ. Па гди старый свать, немари ни зашто, него само у зачелю да еде и пѣ, а пушити чауше, глумце, и войводе да чине шта оће, после свадбе таква кућа, остане обично пуста. Треба добро да гледаю сватови и младожня, кога ће узети за старогъ свата.

Бува — бува! многи ће читателѣи рећи: „шта ће буве у Мироѣи?“ исто тако има доста философа, кои наслоне главу на руку, па тако седе по неколико сатѣи замислѣни — човекъ кадъ ѣй види тако удублѣне у разсуђаванѣ, рекао бы Богъ зна какву велику мысао имаю у глави, а кадъ тамо, а оно многи мысле само о томе: шта ће буве на свету? и какву оне имаю цѣль? — А незнаду да буве имаю еднако право съ человекомъ на овомъ свету живити, и божѣгъ сунца греати се. Буве, као и свако друго створенѣ, имаю свое опредѣленіе. — Што е годъ животиня на овой нашої округлой земљи, свака има по неко свойство, чиме едно другогъ надвишава, у чему е едно одъ другогъ савршеніе или слабіе. — Тако па примеръ, зець е бржи одъ човека, во е ячѣй, магараць е озбильній, псето има болѣ обоняніе, и болѣ уме да изнађе трагове лисице, славуѣ лепше пева одъ човека, па и малой буви дала е природа едно ствойство, съ коимъ она човека надвишава. Бува скаче болѣ него человекъ — ербо кадъ се прорачуна, да онако мала бува, скочи онолико; видимо, да человекъ, кадъ бы са своіомъ величиномъ тѣла, могао скочити у соразмѣрности са бувомъ, — онда человекъ требало бы да скочи, као изъ Београда у Топчидеръ.

ТИТИРЪ и МЕНАЛКА

(Идвла одъ Геснера.)

На едномъ брежулку гди су благи зрацы сунца были, лежао е стараць Меналка, и гледао е тио чудећи се крозь есенњи предѣль, докъ е Титиръ нѣговъ наймлађѣи синъ, безъ да га е онъ примѣтио, поредъ нѣга стаю; пунъ нѣжногъ узхићеня уздисао е стараць, а синъ е дуго съ немомъ радощу на отца гледао. Отче! рекне онъ благимъ гласомъ: како сладко мора твоє узхићенѣ бити! већ дуго гледамъ я како твой погледъ крозь есенњи предѣль пролази, и чуемъ твоє уздисанѣ. Отче испуни ми садъ едну молбу.

Меналка. Кажя твою молбу любезный сине! и седи поредъ мене да те у чело полюбимъ; Титиръ седне поредъ нѣга, и отаць нѣжно полюби чело сына свогъ. Отче! тако продужи младићъ, мени е преповедао мой найстарѣй братъ — ербо често кадъ ми у ладу поредъ стада седи, мо говоримо о теби, и онда намъ сузе изъ очию теку, сузе радости — онъ е преповедао да е тебе негда цео предѣль, наибольшимъ певцемъ називао, и да си ти по гди кою козу у обкладу за певанѣ добио. О кадъ бы ти хтео садъ покушати да ми едну песму певашъ; садъ кадъ те есенњи предѣль у таково усхићенѣ доводи. Испуни ми отче! испуни ми ту молбу.

Тио смешећи се рекне Меналка. Оћу да покушамъ да ли ме музе іоштъ любе, кое су ми, тако често награ-

ду за певанѣ, и певати помагале; я ћу ти едну песму певати.

Садъ прође нѣговъ погледъ іоштъ еданпутъ крозь предѣль и онъ почне овако: „слушайте ме музе! слушайте мое промукло виканѣ. У пролећу мои дана висте ми нигда кодъ жуборећи потока, и умирнимъ гаєвима молбу мою одрицале. Допустите и садъ, да ми ова песма успѣ, мени седомъ старцу.

Какво любко усхићенѣ тече съ тебе мени, есенњи предѣљу! како се кити умираюћа година! врбе се жуте око бара; ябуке и крушке, жуте се по шаренимъ брежульцыма, и у зеленомъ полю изпресецане ватренимъ црвениломъ трешнѣ. Есенњи гай шаренъ е као годъ ливада у пролеће, кадъ е пуна цвећа. Црвеникаста смеса простире се съ брега у долину, одъ свагда зелени ела и борова прошарана. Већ шушти, онадуто лишће подъ ногама пролазећегъ, озбильно тумараю стада, по увелой цвећа лишеной травы, само црвеникаста зимска ружа стоити, усамлѣны вѣстникъ зиме, садъ долази тишина зиме, ви дрва коя намъ благо, вашъ зрео плодъ, ладећу сенку вашу, пастиру и стаду даете. О! да нико неиде у тишину гроба докъ ніе сладакъ плодъ носіо, и нужду трпећегъ подъ свой опоравляюћи сенъ приміо. Ербо сине! благословъ лежи на колеби и житници честитогъ. О сине! ко е честитъ и поверенѣ у боговима има, тай не иде по варльивомъ глибу, кадъ онъ жертву приноси, онда се дже димъ жертве високо до олимпа, и богови слушаю благодарность и молбу. Нѣму не пева сова ни жалосно грактаюћи Гавранъ, страшну несрећу, онъ обитава и почина безъ бѣдно подъ нѣговимъ мирнимъ кровомъ, добри домашни богови гледе послове, и слушаю добро разговоре нѣгове, благосиляюћи га. Истина и пролеће има мутни дана, и благословено лето севаюћѣй облака; али, сине! не роптай кадъ Зевсъ у шаку дана твои, и мутни часова умеша. Незаборавай мое науке сине! я идемъ пре тебе у гробъ. Штедите ви олуе штедите есенњи накитъ, пустите да тиши ветрови, играюћи се, умираюће лишће, полако съ дрва краду, да неможе шарени предѣль іоштъ често, у узхићенѣ довести. Може бити кадъ ти опетъ дођешъ, лепа есени! може бити да те я већу, онда више видити. И коегъ ће дрвета, онда одпасти умираюће зеленило, на мой мирни гробъ.“

Тако е певао стараць, а Титиръ плакаюћи претисне руку отца свогъ, на свое образе.

Една Србкнѣя.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

Ужице 8. Фебруарѣя. Некѣй Стеванъ Невесиняць, кои сада на Мокрой Гори држи меану, пре 12. година изгуби у Ужицы 2. #. цес. коя некѣй Янко Николићъ изъ Ужица нађе, и хтео е Стевану одма казати, но будући да нигди паре ніе имао, него е быо гоо а притомъ іоштъ и болестанъ, тако употреби себя за лекове и одећу речена 2. #. мыслећи у себе, да ће ѣй Стевану, ако икада имао буде поштено вратити, као што е то и учиніо, дошавши пре неколико дана Стевану и 2. # положи съ благодарностио казавши му притомъ: „brate Стеване, я бы ти и онда одма за ове новце, кадъ си ѣй изгубіо казао, него збогъ слабога здравля, пао самъ быо у крайнѣ сиромашство, и да самъ ти онда на займъ поискано, богъ зна бы ли ми дао, и тако онда я самъ мою сиротиню закрпіо, па садъ ево ти врабамъ.“ Изъ овогъ малогъ случая, кон сред-

ствомъ ваши новина свету саобштавамъ, види се како е честитъ карактеръ наши Срба, съ коимъ се у средъ просвѣштене Европе дичити и поносити можемо.

— Одъ приреза, кои у срезу ясеничкомъ, окр. крагувачкомъ за учителя постои побольшано е станъ учителя: Никольскогъ, Брезовачкогъ и Стойничкогъ съ 10 талира; и тако ће одъ садъ имати одъ приреза по 60. тал. плате. За ово побольшанъ станя учительскогъ, овимъ се явно благодари, како старешинама истога окружја, кои се о томъ брину, тако и добромъ и послушномъ народу, кои драговољно прирезъ дае, за издржавањъ свой учителя.

5. Февр. съ бугарске границе. Све уредбе ков излазе изъ Цариграда за сиротино раю, добро се и са веселъмъ примаю, оне су цѣли сходне за напредакъ свакога народа и сваке народности у Турској, оне све выше и выше укланяю оне велике разлике између Християна и Турака — али по несрећи има јоштъ по гди кои одъ стары цару непокорны зулумѣра, кои све цареве желъ несматраю другчје него само као едну форму, и остаю сурови према Християнима као и до сада. — Тако у некимъ краевыма овуда изашла е нека комисія, коя на све земль дае нове тапје, и за ту сваку тапию узимаю по 6 — 800. гр. ко неплати за ту нову тапию одузме му се земля — И одъ тога се народу чини врло неправо, и јоштъ теже имъ е што незнаду да ли се то чини са царскомъ вољомъ. За то као што чуемо, спремаю се многи, да иду у Цариградъ да питаю и да се моле.

— Г. Дими. Матићъ секретаръ апелацие I. одѣл. постављенъ е за секретара иностр. одѣленія кн. канцеларіе; а на њгово место постављенъ е секретаръ ин. одѣл. кн. канц. Г. Ал. Романовићъ.

— Высокоблагородный Г. Миша Анастасіевићъ мајоръ, изволио е общтини вароши Београда, одъ свога домазлука, едного швайцарскогъ одъ наибольшъ соя бика, поклонити. За кое му общтина одъ свое стране явно благодари. (посл. изъ канцеларіе прим. суда.)

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— У Цариграду врло яко богинъ свирѣлствую, и люде затиру. У прошлой години умрло е одъ те болести само у Цариграду 5500. душа, и сбогъ те болести и сами странцы у великой су бриги.

— Царъ аустрискій приспѣо е Трїестъ 14. Фебруара — Краљица Шпанска сасвѣмъ е одъ свое ране оздравила.

— У Атине има такође бегунаца, међу којима е еданъ польскій Генераль, кои е у договору стаяо са бегунцыма у Лондону, и кадъ е подозрителанъ постао, полиція е визитирала њговъ квартиръ, гди су важна писма нађена, изъ кои одкрило се то, да е планъ быо, да се сва земля одъ Атине па до Дунава преобрати у саюзне републике. И кадъ се тай планъ одкрио сва е варошь и войска у движенію была. Ту смо вѣсть преко Трїеста добили, ако буде важногъ слѣдства, чему се ненадамо, яви ћемо.

— У Паризу изашла е уредба. ко жели издавати новине, мора кауцию положити, найвећа е одъ 50. хиляда франака.

— Бефуріо представникъ народни у Турину писао е своме прїателю, Викторъ Хугу, чувеномъ французскомъ стихо-

творцу, да дође къ њму у Туринъ, и тамо време свога изгнанства проведе. Викторъ Хуго писао му е, изъ когъ писма, новине су извадиле ово неколико речи: „Кадъ у Туринъ дођемъ, разговараћемо се о французской — ахъ, о французской! коя е изъ висине тако дубоко пала, као и Талианска. Разговараћемо се о будућности, коя е пуна надежде за слободу. — Разговараћемо се о народной побѣди, коя е сигурна и близу. — И изъ првогъ европскогъ рата, родиће се, сдружене државе Европе, и я ћу дожити да Француска опетъ буде вредна, да е човечество почитуе.“ (Сто люди, сто ћуди, њму се чини, да е садъ Француска пропала, а Наполеону се опетъ чини да е Француску спасао.)

— У Атине погубили су едного славногъ айдука Християна Бугарина, за кога главу правителство было е обѣћало 3. хил. дуката. Онъ е рођени бугаринъ, и богъ зна и една бугарска глава ели скупљъ плаћена.

Огласъ.

(2)

(3—3)

По одобренію надлежне власти имаю се у окр. Црнорѣчкомъ две цркве, и то една у селу Слатини, Вражогрискомъ срезу, а друга у Болѣвцу, срезу Заечарскомъ по плану и съ тороньомъ изнова градити; чега ради Началничество ово свима зидарскимъ майсторима, зато обявлюе, да бы се онај кои бы ту грађевину на себе приміо, до 15. Марта ове године или ово-окружномъ или коме одъ надлежны срезкій Началника поради уговора утоне прїавіо. —

№ 385. Изъ канцеларіе Началничества Окр. Црнорѣчкогъ, 30. Јануара 1852. год. у Заечару.

(3)

(2—3)

Кућу мою, коя лежи до куће браће Молеровића, у сокаку съ Теразія на Саву водећемъ, оћу да продамъ. У њой, коя е двокатна, има 5. соба, 1. оцакля и две куйне са јоштъ некимъ зградама у авлій. Кои е жели купити, некъ се мени яви, или у трговини Браће Барловаца. Цена е врло умѣрена.

М. I. Барловаць.

(4)

(1—3)

У Банату у варошицы Саска три штаціе одъ на дунаву лежеће вароши Базіаша, налазећа се гвоздена фабрика, коя е одъ скоро прорадила, и врло лепе бронзане еспапе издае, препоручуе се почитаемимъ ГГ. трговцыма кои бы такове желили, съ увереніемъ да ће купаць еспапе исте евтнїе добыти, него изъ осталы места, а врло су малимъ трошковима изложена, по чему се изъ Базіаша дунавомъ за данъ у Земунъ може доћи. Умолявасе сваки кои буде радъ кодъ подписаногъ обширнїе извѣститисе.

У Београду 2. Февр. 1852. калѣа трг. кодъ госп. Браће Димитрїевићъ у Зданію.

Коста Марковићъ.

Како изъ Београда, тако и изъ окружны места безъ сваке разлике, ко неплати полгодишню предплату до Марта месеца, неће му се овај листъ далъ шилати.